

Dagthema: 'Mijn Vader Kan Alles'

Overweging 18 juni

Voorganger: Natasja Bakker, lector: Natalie Hakhoff

"... Mijn zoon was dood en is nu weer levend geworden.' De liefde van de vader is niet veranderd door wat de zoon gedaan heeft en de vader had echt alle recht om die zoon niet eens te willen aankijken ..."

Opening

Ergens diep in ons
roept een stem.
Ergens diep in ons
weten wij wie we zijn
en waartoe we geroepen zijn.
Dat wij onze dromen durven verstaan
en op weg gaan
onze bestemming tegemoet.
Wees met ons God,
vandaag en alle dagen. Amen.

Lied *J.v.Opbergen / J.W.v.d.Velde*

Vervul dit huis met hart en geest,
met aandacht voor de kleinen.
Dat al wie hier naar binnen gaat
hem noemen zal de Zijnen.

Wees kracht en troost voor jong en oud,
dat niemand hoeft te vrezen
als hij zich inzet voor jouw rijk,
want dood heet daar 'verrezen'.

Ontwaak, ontspring, zoek kans in ons
tot in de diepst ontriefde.
Vervul je grootste wens aan ons,
wordt onverdeelde liefde.

Wees hier opnieuw verbeeldingskracht,
geef taal en toon aan dromen.
Geef stem aan wat verborgen bleef,
laat hier jouw rijk maar komen.

Welkom en inleiding

**MIJN VADER
KAN ALLES**

visje

WWW.VISJEPOSTERS.NL

Gebed

God maak mij tot een werktuig van uw vrede,
zodat ik liefde verspreid waar mensen elkaar haten,
dat ik vergeef waar mensen elkaar beledigen,
dat ik verenig waar mensen strijden.

Dat ik de waarheid spreek waar dwaling heerst,
dat ik uw licht ontsteek waar duisternis heerst,
dat ik vreugde breng waar verdriet woont.

God laat mij ernaar streven,
niet dat ik gerustgesteld word, maar dat ik de ander versta.
Niet dat ik geliefd word, maar dat ik liefheb.

Want wie geeft, ontvangt,
wie zichzelf vergeet, vindt,
wie vergeeft, die wordt vergeven.

God, geef ons kracht.
Amen.

Lied

Eerste lezing Joh 1 vers 14-18

Gods Zoon is een mens geworden. Hij heeft bij ons gewoond. In hem hebben wij Gods hemelse macht gezien. Hij is Gods enige Zoon, die bij de Vader vandaan gekomen is. In hem waren Gods liefde en trouw volledig aanwezig.

Johannes vertelde over hem, en zei: 'Na mij komt iemand die belangrijker is dan ik. Want hij was er al veel eerder dan ik.'

God is goed voor ons, telkens weer. Dat merken we aan de grote liefde die zijn Zoon ons laat zien. Via Mozes hadden we Gods wet al gekregen. En nu hebben we door Jezus Christus Gods liefde en trouw leren kennen.

Nog nooit heeft iemand God gezien. Maar de enige Zoon, die zelf God is, kent de Vader van dichtbij. Gods Zoon is bij ons gekomen. En door hem kennen wij God.

Lied Father and Friend - video Alain Clarck

<https://youtu.be/RbqF6Xv1mNU>

Tweede lezing Lucas 15: 11-32

Een man had twee zonen. De jongste zoon zei tegen zijn vader: 'Vader, ik wil mijn deel van de erfenis nu hebben.' De vader gaf hem wat hij vroeg. Een paar dagen later pakte de zoon al zijn spullen bij elkaar en ging weg. Hij ging naar een ver land. Daar gaf hij al zijn geld uit aan een leven vol plezier.

Toen alles op was, kwam er een grote hongersnood in dat verre land. De zoon had niets meer te eten. Daarom ging hij werken bij één van de mensen in dat land. Die stuurde hem naar het veld om op de varkens te passen. De zoon had zo'n honger dat hij zelfs het varkensvoer op wilde eten. Maar niemand gaf hem iets. Toen dacht hij:

‘Thuis hebben zelfs de armste knechten altijd genoeg te eten. En ik ga hier dood van de honger! Ik zal naar mijn vader teruggaan en tegen hem zeggen: Vader, ik heb me slecht gedragen tegenover God en tegenover u. Ik verdien het niet meer om uw zoon te zijn. Behandel mij voortaan net zoals uw armste knechten.’

Toen ging de zoon terug naar zijn vader.

De vader zag zijn zoon al vanuit de verte aankomen. En meteen kreeg hij medelijden. Hij rende naar zijn zoon toe, sloeg zijn armen om hem heen en kustte hem. De zoon zei: ‘Vader, ik heb me slecht gedragen tegenover God en tegenover u. Ik verdien het niet meer om uw zoon te zijn.’

Maar de vader zei tegen zijn knechten: ‘Haal snel mijn mooiste jas voor mijn zoon en trek hem die aan. Doe een ring om zijn vinger en doe schoenen aan zijn voeten. Haal het vetste kalf en slacht het. We gaan eten en feestvieren! Want mijn zoon was dood, maar nu leeft hij weer. Ik was hem kwijt, maar ik heb hem weer gevonden.’ Toen gingen ze feestvieren.

De oudste zoon was nog op het land. Toen hij thuiskwam, hoorde hij dat er muziek gemaakt werd, en dat er werd gedanst. Hij riep één van de knechten en vroeg waarom er feest was. De knecht zei: ‘Je broer leeft nog! Hij is terug, en je vader heeft het vetste kalf laten slachten.’

Toen werd de oudste zoon kwaad. Hij wilde niet naar binnen gaan. Zijn vader kwam naar hem toe en zei: ‘Ga toch mee naar binnen.’²⁹ Maar de zoon antwoordde: ‘Ik werk nu al heel veel jaren voor u. En ik heb altijd gedaan wat u van mij vroeg. Toch hebt u voor mij nooit een dier laten slachten. Niet eens een geitje om feest te vieren met mijn vrienden. Maar nu komt die zoon van u thuis en voor hem slacht u het vetste kalf! Terwijl hij uw geld heeft uitgegeven aan de hoeren.’

Toen zei de vader: ‘Lieve jongen, jou heb ik altijd bij me. En alles wat van mij is, is van jou. Maar we kunnen niet anders dan blij zijn en feestvieren. Want je broer was dood, maar hij leeft weer. We waren hem kwijt, maar nu hebben we hem weer gevonden.’

Overweging

Ja, gaan we het weer over de verloren zoon hebben. Want 14 mei heeft Maranca er over gesproken en u heeft het waarschijnlijk al een aantal keren in uw leven gehoord. Wellicht heeft u ook het boek van Henri Nouwen eindelijk thuis gelezen en toch wil ik het er vanmorgen opnieuw over hebben. Omdat goede verhalen meerdere dimensies hebben en ik kan me zo indenken dat u bij het horen van het verhaal van de verloren zoon nooit heeft bedacht dat liefde het probleem is.

Want ik denk dat dat een van de grootste worstelingen is van ons mensen. Wie kent het niet als je net verliefd bent dat je denkt Houdt die ander wel van mij. De twijfel die er is of de toewijding van die ander, of die er wel is. Een meer existentiële vraag is “Houdt God wel van mij?” Want... (en dan heeft u waarschijnlijk zelf een aantal gedachten over. We gaan het hebben over een vader met twee zonen en als ik het zo aan het begin mag zeggen. Beide zonen kenden de vader niet. Beetje jammer maar we gaan samen lezen.

Als we kijken naar het verhaal dan zien we het volgende.

De jongste zoon gaat vol bravoure de wereld in. Hij kon dat aan. Volwassen als hij zichzelf voelde vond hij dat hij recht had om de wereld in te gaan en recht had op de erfenis van zijn vader. Wat dat relationeel betekende dat schoof hij maar even aan de kant. Hij vroeg om het geld en ging er vandoor. De wereld in, feestte erop los. En uiteindelijk was het geld op en was er in dat land ook nog eens hongersnood. Hij vond zichzelf terug tussen de varkens en wilde zelfs hun voer eten bij gebrek aan beter. En dan komt hij op het punt dat hij zich beseft, ik heb niks meer over, het is op, ik heb niets meer te bieden. En hij gaat naar zijn vader terug want hij had wel ergens het besef, ik heb het nu slecht, ik zit bij de varkens en ik kan kijken hoe zij te eten krijgen en ik krijg niks. Ik heb fouten gemaakt maar bij mijn vader is in ieder geval nog niets. Als ik daar onderaan de ladder kan beginnen heb ik het beter dan hier. Hij dacht ook dat hij onderaan zou moeten beginnen want zo hield hij zichzelf voor: Ik heb het niet verdiend, ik heb het niet verdiend dat mijn vader mijn positie teruggeeft. Ik heb het niet verdient dat ik in ere hersteld word.

En ook nu zijn er veel mensen die dit over zichzelf denken: Ik heb het niet verdiend: ik zit op zondagochtend in de kerk maar moet je eens weten wat ik allemaal doordeweeks doe. Je weet niet half hoe slecht ik ben.

Want in onze maatschappij klinkt al te vaak kritiek, jij bent het niet waard, jij gaat het niet redden, jij zal niks verdienen.

Er zijn daardoor ook veel mensen die in hun relatie naar God denken, ik heb het niet verdiend, ik heb het niet waargemaakt, God vindt mij niet de moeite waard, en als ik heel eerlijk en dan legt de kerk daar nog weleens de nadruk op.

In kerken gaat het vaak over het feit dat we zondig zijn, dat we gevallen mensen zijn, dat we het niet verdienen. En dat is waar en tegelijkertijd niet waar. Het is waar dat wij mensen zijn en fouten maken, maar dat betekent niet dat je het niet verdiend hebt. Het feit dat je fouten maakt berekent niet dat je waardeloos bent en dat God niet meer van je houdt. We hebben het over God de vader. Ouderliefde is zo sterk. Het is eerder het probleem dat ouders hun kinderen niet kunnen loslaten omdat ze zoveel van hen houden, dan dat ouders hun kinderen loslaten omdat ze fouten maken.

De jongste zoon denkt: 'Ik heb fouten gemaakt dus mijn vader zal wel moeite met me hebben. Ik ben het niet meer waard, ik heb het niet verdiend.' Deze jongste zoon komt thuis en zijn vader die wil eigenlijk niet eens naar hem luisteren. Voordat die zoon gesproken heeft begint die vader te rennen, omhelst hem en die zoon zegt nog wel in heb gezondigd tegen God en u maar de vader wuift die woorden weg, hij roept zijn knecht en zegt: Kom we gaan feest vieren want mijn zoon was dood maar is weer levend geworden. Hij is thuisgekomen.

En dan kunnen wij als calvinistische Nederlanders zeggen ja maar hij heeft een paar dagen later vast wel een goed gesprek met zijn zoon gehad. Dat staat er allemaal niet. De eerste reactie van de vader was: Wauw, je bent weer thuis en we hebben het er niet over. Je gaat naar de douche, je krijgt nieuwe kleren en schoenen, je krijgt een ring, we gaan een gemest kalf slachten, een soort kerstdiner, dan heeft u een idee wat het is.

'Mijn zoon was dood en is nu weer levend geworden.' De liefde van die vader is niet veranderd door wat die zoon gedaan heeft en die vader had echt alle recht om die

zoon niet eens te willen aankijken. Maar doe vader praat niet over wat die zoon gedaan heeft, maar is blij hem te zien.

Dan is er die tweede zoon. Die tweede zoon die heel anders in het leven staat. Om het even in deze tijd te zetten. Hij is gedoopt, heeft de zondagschool bezocht, was misdienaar, zong in het koor, heeft taken in de gemeente op zich genomen, ondanks een drukke baan verrichtte hij de nodige hand en spandiensten in de kerk, betaalt gul mee aan de kosten die de kerk heeft, komt elke zondag, en het liefst ook iedere liturgievergadering. Het is echt het voorbeeldige gemeentelid. En die zoon zegt tegen zijn vader, 'Pappa, ik heb er toch gewoon recht op?' Hij is jaloers. Hij is jaloers op zijn broer, en misschien wel om het feit dat die vader zo laat blijken dat hij om die broer geeft. Dat heeft die oudste zoon nooit ervaren. Hij doet altijd netjes mee. Nooit buiten de paden gelopen of in ieder geval niet dusdanig dat die vader daar boos over kon worden. Hij had het verdiend, hij had er gewoon recht op. En die vader ontkent het ook niet he. Hij zegt: 'Ja, als je een feest had willen hebben dan had je het gewoon moeten pakken, het was voor jou.' Juridisch klopt dat zelfs hè. Ook relationeel klopt dat. Wat van mij is, is van jou. En het bezit wat er was dat was uiteindelijk voor die oudste zoon bestemd. Dus die vader zegt als je iets gewild had, dan had je het gewoon moeten pakken, het was voor jou. Ik gun het je. Die vader gaat niet in op het verwijt van de oudste zoon. Hij zegt niet: 'Ja je bent altijd heel braaf geweest en op jou kon ik vertrouwen, en ik had je misschien zelfs al een keertje...' maar hij zegt: "Jij was altijd bij me en nu is mijn jongste zoon ook weer thuis." Die vader ging het er niet over wie nu de goede dingen en wie de foute dingen had gedaan. De vader verlangde ernaar dat zijn zoons bij hem waren. De jongste zoon leek voorgoed weg te blijven maar was nu terug!

De farizeeën uit die tijd leefden ook op de manier van die oudste zoon. Ik heb het verdiend. Maar dan heb je God niet begrepen. Dan ontken je ook je eigen tekortkomingen. Dan ontken je daar waar je de fout in gaat. Want God eigenlijk wel blij met je zijn want jij doet helemaal zelf je best en doet het best goed. Je hebt God niet nodig

En ik ga er maar even vanuit voor het gemak, en als het niet zo is dan kunt u uw hand opsteken, dat u niemand vermoord heeft... Dat u geen noemenswaardige bedragen gestolen heeft. U kunt nu even discussiëren wat noemenswaardig is he. Of dat het dubbeltje is uit de portemonnee van je moeder of het niet iets anders invullen van de belastingaangifte waardoor u iets voordeliger uitkomt. Ik ga er maar even vanuit dat u netjes binnen de lijnen kleurt En je kan denken ja op die manier kom ik in de hemel. Ik heb het verdient. Het grappige is, nou nee, eigenlijk het diep trieste het klopt niet

Het protestantisme is ontstaan als een tegenbeweging. De katholieken ergens in de 14^e /15^e eeuw die hadden bedacht als je nou aflaten koopt, weesgegroetjes bidt, goede werken doet, dan kan je de balans tussen goed en slecht naar de goede kant laten overslaan en dan kom je uiteindelijk in de hemel. En het protestantisme heeft gezegd. *Sola Gratia*. Alleen door genade kom je in de hemel. Maar ondertussen verwachten zowel katholieken als protestanten toch wel een bepaald gedrag. Verwachten we toch wel een bepaalde houding, verwachten we toch wel een bepaald patroon. En sluit er ergens voorzichtig de gedachte in, je kan het verdienen. Als je maar je best doet.

Als het niet afhankelijk is van je prestaties, of die nu goed zijn of slecht, dan is de genade aankondiging dat het om niet is. En daar gaat het in dit verhaal om onvoorwaardelijke liefde en genade. En de moeite van de zonen om dat te aanvaarden. God vraagt niet van ons dat we ons best doen om zijn liefde te verdienen. Hij hoopt dat we ons best doen om tot bloei te komen. Ten volle te zijn wie we zijn en dat met hem te delen

Er is een bekend schilderij van Rembrandt. Het schilderij van de verloren zoon. OP het schilderij zie je een vader met twee zonen. De oudste zoon die afzijdig staat, keurend staat te kijken hoe het gaat, en aan de andere kant het tafereel van de jongste zoon die thuiskomst en zich laat omarmen door zijn vader. Moet je je voorstellen, je snapt heel goed wat je je vader hebt misdaan. Daar bij die varkens heb je kunnen nadenken. Hij was in het buitenland, hij had geen geld meer voor een taxi dus hij heeft moeten lopen, hij heeft echt nagedacht. Wat hij zijn vader heeft misdaan. En dan komt hij zijn vader tegen en die vader praat daar niet eens over. Enthousiast rent de vader over de weg zijn zoon tegemoet en neemt hem in de armen. En de jongste zoon ervaart de liefde en genade.

Die oudste zoon die laat zich niet omarmen. Die blijft op een afstand staan maar de vader komt ook naar hem toe. De vader verlaat het feest en hij gaat in gesprek met zijn oudste zoon want hij wil ook heel graag dat die oudste zoon deel is van het feest. Wil ook het hart van die oudste zoon bereiken. Maar die oudste zoon die houdt het af, hij zegt ja, dat kan toch niet. Die lapzwans van een zoon die uw geld aan de hoeren heeft gepend... dat kan toch niet... En die oudste zoon laat zich niet omarmen. Hij houdt het af. Hij zegt ja dit past niet binnen mijn plaatje. Dit is niet zoals ik het geleerd heb. Dit is niet zoals ik het gedaan heb. Dit klopt niet. Ik heb me toch netjes aan de regeltjes gehouden?

Maar blijkbaar gaat het die vader niet om de regeltjes maar gaat het om het persoonlijke contact. Tussen de zoon en de vader. En daarmee ook tussen ons en God. God heeft dat benadrukt door zijn Zoon te sturen. Die laat opnieuw de liefde en trouw van God zien. En nog begrijpen we het vaak niet.

Heel veel van ons theologisch denken gaat uit van de zondeval. Wat is het probleem van deze wereld, dat is dat we gezondigd hebben. En welk probleem lost God dan op? De zonden die tussen hem en ons instaan. Door de kruisdood van Jezus Christus. Maar dat is eigenlijk de eerste twee hoofdstukken van het verhaal van God wat ie vertelt aan ons overslaan. Want voor dat de zondeval er was, voor dat Genesis 3 er was, was er Genesis 1 en 2. Waarom heeft God ons gemaakt? Had God ons nodig? Zal de almachtige, de alwetende, alles kunnende scheppende God iemand anders nodig hebben? Ik denk het niet. Was God eenzaam? Laat ons mensen maken. God wilde zijn liefde delen met de mens. Hij wilde in contact staan met mensen, met zijn schepselen. En ik kan me zo voorstellen, want het is een heel romantisch beeld en een heel korte tekst, dat het Gods bedoeling is geweest om tot in eeuwigheid met de mens in de avondzon door de tuin te lopen. En te praten over wat de mens die dag gedaan heeft. En te vertellen wat God zelf gedaan had. Hoe die verder gebouwd had aan het heelal. En hoe de mens die dag nootjes geraapt had en met de dieren gespeeld had. En dieren een naam gegeven heeft en hoe de kinderen opgroeiden.

Dat is het startpunt van onze bijbel. God schiep de wereld om zijn liefde te kunnen delen. Te kunnen delen met zijn schepping. Omdat hij daarnaar verlangde. En vanuit dat perspectief is het niet meer de vraag: ja heb je het nou verdient, of heb je het niet verdient? God zegt, ik wil mijn liefde met je delen. Sta je daarvoor open. Laat je dat toe? Of denk je, ik ben het niet waard, ik heb het niet verdient? Of denk je nou, ik heb het best zelf redelijk gered. Ik doe het nog niet zo slecht, in ieder geval niet zo slecht als de rest.

Jezus zij aan het kruis, 'het is volbracht.' En de liefde van God voor ons is een vertaling van dat ene zinnetje, het is volbracht. Je kunt er niets meer aan toevoegen maar je kunt er ook niets meer vanaf doen. Het is klaar. Het probleem wat er was na de zondeval is opgelost.

God kan weer dat doen daar waar hij de schepping voor gemaakt heeft. Zijn liefde delen met mensen. Zoals een vaderliefde deelt met zijn kinderen. En wij kunnen weer alles delen met God.

En als ik dan kijk naar vaderdag en kijk naar mijn eigen vader dan weet ik, nu ik ouder ben dat hij altijd van mij gehouden heeft. Ook toen ik een onmogelijke puber was... En ook nu nog steeds en hij weet dat dat ook andersom zo is. Daar kwam ik achter toen mijn vader verhuisde. Door een kabouter.

(die had u nog van mij tegoed)

Mijn broer hielp met opruimen wat echt niet meer mee moest naar het nieuwe huis. Op de kast stond een asbak met een kabouter. Ooit door mij gekleid en beschilderd op de lagere school voor vaderdag. Tegenwoordig zou dat niet meer kunnen maar in de jaren zeventig werd er vrij en blij en volop gerookt. Een asbak kleien voor Vaderdag hoorde erbij. Mijn broer wilde de asbak weggoaien, wat ik ook volkomen logisch vind want het is echt een heel lelijke asbak. Maar mijn vader zei meteen dat het niet mocht. "Die heeft je zus speciaal voor mij gemaakt voor Vaderdag en die blijft!" zei hij beslist. Mijn broer vertelde het me de dag erna. En dat vond ik zo mooi om te horen. Ik was als kind niet zo van het kleien en knutselen. Kon het niet goed en vond het niet leuk omdat ik altijd vragen kreeg wat mijn knutsels en tekeningen voorstelden en ik heus wel wist dat het echt heel lelijk was wat ik maakte. Maar bij die asbak kleien had ik er zin in. Het was voor pappa en die zou het zeker weten mooi vinden. Dat was ook zo. En nog steeds dus. Niet omdat de asbak echt mooi is maar vanwege de liefde waarmee die gemaakt was. Ik wilde pappa blij maken gewoon omdat het Vaderdag was. Omdat hij alles kon, alles wist en ik van hem hield (en nog steeds) En andersom houdt pappa ook van mij. Ook als ik fouten maak.

Zo kijkt God naar ons, vol vertrouwen. En bij fouten niet meteen boos en verwijtend maar eerder coachend om je tot je recht te laten komen. Zodat je tot bloei komt. Wat zie je als je naar uzelf kijkt. Wat zie je als je naar anderen kijkt. God ziet een mens waar hij zielsveel van houdt en waar hij graag contact mee heeft. Dat is pas Vaderdag!

Amen.

Pianospel

Geloofsbelijdenis

Ik geloof in God, die mij hoort,
niet alleen in goede maar ook in slechte tijden.
Ik geloof in God, die mij ziet met al mijn tekortkomingen,
maar ook met mijn goede kanten.
God, die mij toch iedere keer weer de juiste weg wijst,
door middel van de mens, vrouw en man.
Ik geloof in de Heilige Geest, die, als het wazig wordt
om mij heen, mij inzicht geeft, zodat ik optimistisch verder kan.
Ik geloof in God, die de mens geschapen heeft.
Vrouw en man, evenbeeld van God.
Die zijn zoon gestuurd heeft, om mijn welzijn,
om mijn geloof in de ander te vinden en te behouden.
Amen.

Collecte

Om onze wekelijkse vieringen te kunnen houden maakt onze gemeenschap kosten. In de Duif dragen veel mensen bij middels een periodieke of jaarlijkse overschrijving. Daarnaast kun je vandaag ook een bijdrage in de collecteschaal doen. Ook kun je een bijdrage doen door de QR-code te scannen met je mobiel. Een standaardbedrag van tien euro is ingevuld, dat kun je naar eigen inzicht veranderen. Hartelijk dank voor je gift.

Stichting De Duif

Intenties uit het groene boek en uit de gemeenschap

Dienst van de tafel

Lied: Tafelgebed

H.Oosterhuis / A.Oomen

Gij die de stomgeslagen mond verstaat
van alle stervelingen die wij zijn,
wij roepen u de naam toe van een mens,
Jezus, de zoon der mensen, uw geliefde.

Nooit sprak een mens als hij,
in hem verstonden wij uw bestaan, de zin van ons bestaan.
Hij is uw woord geweest, hij heeft volbracht
alle gerechtigheid, een mens voor allen.

Om zijnentwil zie ons, dit uur bijeen.
Zie alle stervelingen van de wereld,
waar onze doden zijn, verkoold, verwaaid,
vragen wij U: hebt Gij hen nog gezien ?

Waarom genadeloos vernietigd worden
de armsten van de wereld, uw geliefden;
waarom wij die met weinigen bezitten
wat allen toebehoort, uw woord niet doen,

geen wereld maken die in vrede is,
een nieuwe orde van gerechtigheid -
Gij die ons hebt gezegd wat leven is:
te doen wat goed is, recht, elkaar bevrijden.

Gij die dit woord ons in gegeven hebt,
een bron van kracht en moed en zeker weten.
Gij die het licht in ons geschapen hebt:
dat niet de duisternis ons overmeestert.

Dat niet het laatste woord is aan de dood,
Gij die tot hier ons vasthoudt in het leven,
Gij die ons afgestemd hebt op uw stem,
Gij die ons hebt geschapen naar U toe,

Gij die ons zocht, nog voor wij om U riepen,
Gij die gezegd hebt dat Gij ons zult vinden,
wij roepen U de naam toe van uw mens,
Israël, deze aarde, uw geliefde.

Nodiging

Delen van brood en wijn

Lied

Altijd Aanwezige,
Cirkel en kern van mijn leven,
Jij trekt aan en omhult.
Ruimte van liefde,
Nodig mij uit
Om binnen te gaan.

Gedachten bij het thema

Elke zondag rijden Erwin en ik naar de Duif, we nemen dan de afslag Osdorp , waar mijn jonge⁷ leven begon. Ik zie zo het oude Andreasziekenhuis nog staan waar in 1980 mijn broer werd geboren. En zie zo de route naar opa en oma en hun winkel op het Legmeerplein. Alle herinneringen komen terug van de gelukkigste periode van mijn leven...

Als zoon en schoondochter van een kruidenier, beginnen mijn ouders eind 1976 een 4&6 winkel in de Der Kinderenstraat hier in West.

Ik zelf ben net een paar maanden oud en lig in de reiswieg in een hoekje van de winkel. Later zou het mijn eigen kleine speeltuin worden. Kon niet lezen, maar kleurtjes fascineerden mij en ik kon me daarom prima vermaken met de kruidenbusjes. Alles uit het vak denderen en dan weer op kleur en netjes naast elkaar in het vak terugzetten.

Was ik klaar, ging ik òf naar mijn vader en ome Rob voor een stukje fruit/ groente, of naar mijn moeder die bij de vleeswaren en kaas stond. Had ik mijn rondje gedaan, begon ik weer opnieuw.

Met mijn vader bracht ik ook bestellingen rond. Wat heb ik met verbazing naar mijn vader gekeken. Hij wist de weg, maar hoe dan? Een grote klant was het *Fasion Centre* aan de A10. Hij haalde mij dan van de kleuterschool, ik at mijn broodje en tussendoor naar de klanten.

Ik ben inmiddels volwassen en hij heeft mij nu vaker nodig.

“Natje hebben jullie tijd?”

“We komen eraan...”

“Bedankt Natje.”

Heel soms halen mijn vader en ik nog wel eens herinneringen op. Erwin, mijn broer en mijn bonusmoeder weten dan niet waar wij het over hebben. Zo fijn om je vroegste vroeger te kunnen delen.

Kon ik nog maar bij hem even achterop zijn fiets, op zijn schouders door de stad, park of dierentuin.

Of als dat kleine kleutertje naast hem in de auto, bestellingen wegbrengen.

Wat ben ik bang om mijn grote held te verliezen. Tuurlijk komt ooit die dag, maar ik ben dankbaar dat deze week zijn 5e bonusjaar is ingegaan.

Bedankt pap, voor alles wat jij - en later met Hanneke voor mij en Björn - gedaan hebt en vooral hebt moeten laten. Ik heb dezelfde ogen, onzekerheden, twijfel, zie soms ook beren op de weg.

Maar wat ben ik ongelooflijk trots dat ik jouw dochter ben en jij mijn vader.

Binnenkort maar weer

samen eten bij de meneer en dan houd ik je nog maar lekker vast.

Natalie Hakhoff, Vaderdag, 18 juni 2023

Onze vader

Onze Vader

Onze Vader, die in de hemel zijt,

uw naam worde geheiligd;

uw koninkrijk kome;

uw wil geschiede op aarde, zoals in de hemel.

Geef ons heden ons dagelijks brood

en vergeef ons onze schulden,

zoals ook wij onze schuldenaars vergeven.

En leid ons niet in verzoeking,

maar verlos ons van de boze.
Want van U is het koninkrijk
en de kracht en de heerlijkheid
in eeuwigheid.
Amen.

Mededelingen

Slotlied: Om liefde gaan wij een leven

Huub Oosterhuis / Herman Rouw

Om liefde gaan wij een leven,
zeilen wij over de zee,
vliegen wij langs de hemel,
om liefde gaan wij een leven
met licht en met donker mee.
Vogeltje van de bergen
wat zwoeg je dapper voort?
Om wat ik uit de verte
van liefde heb gehoord.

Om liefde gaan wij een leven,
graven diep in de nacht,
kruipen wij onder de hemel
om liefde gaan wij een leven
om weten en stille kracht.
Mensje, één van de velen
waar snelt je voetstap heen?
Waar is te vinden dat ene,
daar snellen mijn voeten heen.

Om iemand gaan wij een leven,
wagen wij dood na dood,
zwerven de verste wegen
om jou, op hoop van zegen,
mijn liefde, mijn reisgenoot.
Dalen van zwarte aarde,
bergen van hemelsblauw,
om alles ga ik dit leven
om alles of niets met jou.

Zegenbede

De Heer zij vóór u, om u de juiste weg te wijzen.
De Heer zij áchter u, om u in de armen te sluiten en om u te beschermen tegen gevaar.
De Heer zij ónder u, om u op te vangen als u dreigt te vallen.
De Heer zij ín u, om u te troosten wanneer u verdriet hebt.
De Heer zij óm u héén, als een beschermende muur, als anderen over u heen vallen.
De Heer zij bóven u, om u te zegenen.

Zó zegene u de almachtige God,- vandaag, morgen, en tot in eeuwigheid. Amen.